

Không Bỏ Anh Em Không Bỏ Bạn Bè

Đào Vũ Anh Hùng

“**C**âu chuyện bắt đầu vào một buổi sáng: Thứ tư ngày 27-03-1968 tại Không Đoàn 62 Nha Trang. Trung úy phi công Trần Duy Nguyễn, hoa tiêu PĐ524/KĐ62, ba mươi hai tuổi, cao một mét sáu chín, nặng 72 ký. Chiếc L19 mang số AP112584 danh hiệu Liver 02 .Phi vụ liên lạc hành quân Nha Trang-Pleiku. Trung úy Nguyễn lái chiếc L19 đó. Anh cất cánh rời phi đạo 30 hồi 07 giờ 50 phút. Khoảng nửa tiếng sau thì chiếc Liver 02 ngộ nạn.

Nguyễn bay tới giữa vùng Khánh Dương - Dục Mỹ thì thấy trời xấu. Mây trắng đặc dày và sương mù kín phủ bốn phía núi non. Anh làm vòng ngược quay về,

nhưng động cơ bung tiếng nổ khác thường rồi ngưng tắt. Nguyễn biết lâm nguy. Nhưng anh vẫn đủ bình tĩnh kiểm lại một lần máy móc và làm các động tác khẩn cấp cho trường hợp hạ cánh bắt buộc. Anh không liên lạc được với Phi Vân bằng vô tuyến. Lúc ấy chiếc Liver 02 đang ở trên ngàn rưỡi bộ và Nguyễn nhận ra khúc đường đèo

M'Drak chênh vênh sườn núi mịt mù sương. Anh cho tàu lao xuống đèo. Rơi như hòn đá. Rơi như một khối ván thạch từ cõi thinh không giáng xuống. Thật nhanh, thật kinh hồn và Nguyễn chưa xong thăng thốt, anh nghe tiếng đâm xâm dữ dội của khối sắt nặng ngàn cân cộng với trọng lượng thân thể mình khi đụng ngọn cây rừng. Toàn thân anh rung động như nhận chịu một cơn trời sập. Rồi không biết không hay gì nữa trong cõi hôn mê mịt mù sương lãng đãng bắt đầu một cuộc phiêu lưu định mệnh...

Nguyễn còn sống nhưng bị gãy cánh trên tay trái và thân thể anh bầm dập đau đớn thảm thương. Những

đêm, những ngày, gần một trăm tiếng đồng hồ kiệt cùng sức lực, đói lạnh gian nan bò lết lần tìm về miền đất sống trong khi tử thần cao ngạo bao lần vung lưỡi hái nhưng không giết anh ngay. Mà thông thả vờn đùa cắt cửa thân anh từng mảnh thịt da quý báu.

Cuối cùng với lòng can đảm tuyệt vời, với sức chịu đựng siêu nhiên, với ý chí quyết sống mãnh liệt, Nguyễn đã thoát vòng hung hiểm, trở về. Hôm đó, chủ nhật 31 tháng 03, ngày ăn mừng đầy tháng con trai đầu lòng của Nguyễn....”

MỘT

ASOC gọi xuống Phi Đoàn báo có một L19 mất tích trên đường đi Pleiku, yêu cầu cho các phi hành đoàn túc trực chuẩn bị việc tìm cứu. Trung trả lời nhận rõ và tôi thấy gương mặt bạn hết hoảng:

- Tụi bây kêu mấy đứa trực Rescue và Ground-alert sửa soạn lên. Tao qua ASOC lấy Frag và hỏi chi tiết xem đứa nào rớt.

Tôi nhảy hai bước nín lấy vai Trung :

- Không biết đứa nào mà xui quá vậy?...

Trung không nói gì và tôi hỏi xong mới nghĩ Trung có biết gì hơn tôi đâu mà nói? Tôi thấy Nam từ phòng Hành quân đi ra, tay cầm tấm bản đồ:

-A hay quá, các cậu vào đây. Peacock vừa báo về cho bên này biết ông Trung úy Nguyễn đến giờ này vẫn không thấy đáp Pleiku, chắc rớt dọc

đường...Các cậu vào lấy chi tiết rồi làm ơn nói Trung úy Bình cho anh em tìm ngay hộ. Phía Pleiku trời xấu nhưng mình cũng ráng tìm may ra hẳn còn sống và mình đem về kịp.

- Tội nghiệp...! Tôi hỏi Nam, Nguyễn nào?

- Nguyễn 524 đấy. Hẳn qua bay L19 mấy hôm nay...

Tôi sững sốt. “Nguyễn 524 hả?” và cũng buột miệng kêu lên. “Tội nghiệp”. Đồng thời nghe dọc theo sống lưng mình một dòng cảm xúc tái người chạy ngược lên tủy não. Toàn thân bủn rủn. Tôi không nghe biết những điều Trung bàn bạc với mọi người trong phòng Hành quân Không đoàn những gì. Chỉ nghe, chỉ biết